

LAZAR A JEŽÍŠŮV HLAS

Jan 1:1-5+14 ; Jan 11,1-27+38-44 ; Ez 37:1-10

Milí bratři a milé sestry! Je před Velikonocemi. A tehdy bylo před Velikonocemi. Je to o vzkříšení Lazara a přitom Lazar zcela ustupuje do pozadí. Nic neříká. Nic nedělá. Nedovíme se nic o jeho pocitech před smrtí ani po svém vzkříšení. Škoda. Vědět tak víc. Ale hlavní postavou je Ježíš. Ježíš jde vstříc nebezpečí. Ježíš dává Lazarovým sestrám, naději. Ježíš se rozčílí proti lidské beznaději a zoufalství. Ježíš prosí svého Otce o pomoc. Ježíš volá mrtvého ven z hrobu. Lazar sám se v příběhu jakoby ztrácí a všechna pozornost je soustředěna na Ježíše. Proč? Protože vyprávění o vzkříšení obyčejného člověka znamená, že nejde jen o nějakého Lazara, ale že jde i o nás – „Lazary z Prahy a okolí“.

Jak to začalo? Ježíš dostává zprávu, že jeho přítel je nemocen, ale když to uslyší, říká: *Ta nemoc není k smrti, ale k slávě Boží, aby Syn Boží byl skrze ni oslaven*. Na první poslech to vypadá, jakoby Bůh dělal na nás lidech duchovní pokusy. Klidně nechá Lazara zemřít, aby se ukázalo, jak je mocný. Ale tak to není. Lazar, ani my nejsme bezmocné oběti jakýchsi vyšších plánů. Výslovně tu čteme, že Ježíš Lazara miloval. Podobně jako miluje i nás. Proto i o našich nemocech a trápeních platí, že je v nich skryta Boží sláva.

Rozumím tomu tak, že život žádného z nás nemá smysl jen sám v sobě ... „*Nechci žít jen proto, abych žil*“ (řeká mistr Breitag) Sláva lidského života není v tom, co jsme si sami vytkli jako svůj cíl, ale souvisí s tím, co na této zemi tvoří Bůh. Náš život není sevřen do kategorií úspěchu a neúspěchu, zdraví či nemoci, šťastného nebo nepodařeného manželství. Náš život patří do záměru Boží spásy. Když se člověk ptá, proč žije a proč chodí po světě, proč ho potkalo to či ono, oč se má snažit a usilovat, pak to vše může a má vidět v souvislosti Boží slávy. Jsme tu jako Boží obraz proto, aby skrze náš život byl oslaven Bůh a jeho Syn Ježíš Kristus. Smysl a cíl našemu životu tedy nedává to, co sami dokážeme nebo nedokážeme, co se nám podařilo nebo v čem jsme prohráli. Velikost našeho života záleží na změně. Metamorfóze. Metanoi. Na „vzkříšení“. Na tom, jak nás vzkřísila a změnila Boží milost a láska. Skrze náš život bude jednou oslaven Bůh. Život každého z nás poslouží jako svědectví o Boží lásce a věrnosti. V tom je radost a krása každého našeho probuzení se do nového dne!

Těm, kdo milují jen sami sebe, toto ovšem moc nesejí. Nechtějí hrát v Božím příběhu druhé housle. Usilují být hlavní postavou příběhu svého života. Touží ve svém životě po titulní roli. Ale těm, kteří milují Boha, je blížká a milá právě role vedlejší. Oswald Chambers napsal knížku s názvem: „*To nejlepší pro Jeho slávu*“. Ve skutečnosti ani na ni nestačíme a přece nám byla z milosti svěřena. Žít k Boží slávě je úloha krásná a důležitá. A především nadějná. Dobře ji pochopil Jan Křtitel, když řekl: „*On musí růst, já pak menšit se.*“

To druhé, nad čím se chci zamyslet, s tím úzce souvisí. Ježíš ví, že Lazar umírá, a přece zůstává ještě dva dny na druhém břehu Jordánu. Proč? ... Nechce jen uzdravit ani oživit právě zemřelého, jako u slečny Jairové nebo naimského mladíka. Tentokrát chce opravdu vzkřísit mrtvých. Až když už jsou buňky v rozkladu. Až když maso už smrdí. (*Kralický překlad je v tom výstižný.*) A je zřejmé, že to nebude nijak laciné vzkříšení? Učedníci Ježíše varují. Bojí se, že jejich mistr bude v Judsku ukamenován. Po počátečním váhání se odvážně přidávají k Ježíšovi s vědomím, že i oni jdou vstříc utrpení a možná i smrti. Co nám to říká? ... Přece to, že aby mohl Lazar vstát z mrtvých, musí pro to někdo riskovat svůj život. Ale nejen riskovat! Ježíš nakonec kvůli Lazarovi opravdu umírá. Lazarovo vzkříšení se podle dalších veršů stává bezprostředním podnětem Ježíšova zatčení a smrti. To znamená, že i naše vzkříšení stojí Ježíše život. I za nás umřel, abychom mohli vstát.

Vzkříšení nepřijde nikdy automaticky. Tak jako po zimě čekáme jaro, ale vyžaduje od nás, tak jako od Tomáše a ostatních učedníků, vědomé rozhodnutí. Kdo chce být vzkříšen, musí se připojit k Ježíšovi. A to i tehdy, když to něco stojí, když z toho jde strach a úzkost. Vzkříšení čeká ty, kteří se spolu s Kristem něčeho vzdávají, kteří jdou vstříc nejistotě a nebezpečí. Ježíš i dnes zve k následování ty, kteří jsou ochotni opustit časné jistoty a jít do něčeho, co bývá riskantní.

Jeden z vrcholů příběhu nastává v rozhovoru Ježíše s Lazarovou sestrou. Marta přichází k Ježíšovi s výčitkou i naději: „*Kdybys přišel dřív, mohls ho ještě zachránit. Ted' už je pozdě... Ale zbývá naděje, že můj bratr vstane v poslední den. Pak vstaneme všichni a já věřím, že i můj bratr bude zachráněn.*“ Je to bolest a víra, kterou prožíváme společně s Martou. Někteří z nás už někdo zemřel a my jsme se přitom museli vyrovnat s tím že Bůh

nepomohl. Nevyslyšel naše prosby a nepřišel včas podobně, jako se Ježíš opozdil, když ho volali do Betanie. Když ho nejvíc potřebovali. Ale tak jako Marta i my věříme, že když Bůh nepomohl dnes, pomůže nám v poslední den. Ale Ježíš přináší víc než jen potvrzení nadějí. Překvapená Marta slyší z jeho úst: "Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít!" To znamená, že vzkříšení v Ježíši Kristu vstupuje mezi nás.

Ale co to pro nás konkrétně znamená? To, že všechno, co děláme s vírou a v čem následujeme Ježíše Krista, zůstává navěky, i když to zatím neslaví žádné úspěchy. Všechno, co děláme nezištně a s láskou, je nezničitelné. Nebude to zapomenuto a zůstává napořád. Když odpouštíš, když rozdáváš, když povzbuzuješ a s láskou napomináš, když chválíš a oslavuješ Boha za jeho dílo, to vše je život a sláva, kterou žádná smrt nezničí. Zatímco když se hněváš a závidíš, když pomlouváš a podvádíš, tehdy umíráš a rozkládá tě to. Ale i nad tím mrtvým a páchnoucím zní Ježíšův hlas. Ježíš mocným hlasem volá. Jako když volal Lazara z hrobu: „Lazare, vylez!“ Slyší ho Lazar? Vyjde ven? Poslechne Ježíše? Ano. Slyší a poslechne. Vše možně nechutně zapáchající, ještě před chvílí doslova mrtvola, poslechne, ožije a vyjde ven.

Ježíš volá z naší zatrpklosti, únavy a zklamání. Volá nás zpátky do života, zpátky k naději, lásce a věrnosti. Volá nás k životu, který je skryt v Bohu živém. Smrt, to není jen rozklad buněk. Existuje spousta živých mrtvol. Spících rytířů. V Kristu mohou ožít. Když zazní hlas Boží, který byl slovem na počátku a vtělil se do Ježíše Krista, nastává probuzení z mrtvých. Tak jak to viděl prorok Ezechiel. Viděl údolí suchých kostí. Zazněl Boží hlas (otec Hospodin) pronesl Boží Slovo (PJK) a zavál Boží Duch (Duch Svätý). A povstalo velmi velikému vojsko, které bylo znakem vítězství a moci svého Krále. To vojsko byl Boží lid. Hospodin mu dal povstat ze suchých kostí.

V Ezechielově proroctví je vidět rozdíl mezi životem v hříchu (suché kosti), životem polokřesťana (scelené tělo ale bez života) a životem plným D. Sv. (velmi veliké vojsko). Stav, ve kterém se nachází přirozený člověk, každá lidská duše, od svého narození je stav hříchu, píše Charles Wesley. Písmo říká nepokrytě: "Všichni zajisté zhřešili a jsou daleko od slávy Boží!" Z Božího pohledu skutečně hříšný člověk vypadá jako vybělená a vysušená kost na slunci. Vyprahlá, mrtvá, pohozená. Údolí zmaru. Ježíš je ten Boží hlas. Ježíš je Boží Slovo, které se stalo tělem. Nad kostmi tehdy a nad Lazarovým hrobem teď zaznělo v plné moci a slávě: „Lazare, vylez!“ Pán Ježíš Kristus zemřel na kříži. Tak zaznělo slovo Boží lásky, odpuštění a slitování i nad námi. Kosti se začaly pohybovat. Přibližovaly se, „...pokryly se šlachy a svaly a navrch se potáhly kůži...“ A už z nich zase byli lidé. Když člověk činí pokání a uvěří v Pána Ježíše Krista, stává se zázrak nad zázraky. Suché a beznadějné se začíná hýbat. To, co už dávno ztratilo tvář, nabývá opět někdejších tvarů. Před Bohem a po duchovní stránce člověk začíná být zase člověkem. Když za něj Pán Ježíš Kristus umřel na kříži a on jej přijme do svého srdce, vznikají nová stvoření. Lazari vylézají z hrobů!

Kosti se spojily. Už to nejsou jen pohozené kosti, už to má tvar, ale pořád to jen leží, válí se a nehýbe se to ... Duch v nich nebyl. Tak, jako nitro člověka, které je díky oběti PJK uklizeno, ale není do něj pozván Boží duch. Po čase se vrátí zlo a přivede sedm horších než je samo a konce jsou horší než počátky. Když se Duch Svätý nezabydlí v našem nitru, konce takového polokřesťana jsou horší než jeho počátky. Řeč je o nedělnátcích, říkajících „Pane, Pane“, ale nečinících Boží vůli. Bible tvrdí, že jsou horší než nevěřící a jejich konce že budou horší než počátky, kdy ještě žili ve svém hříchu. Proč tak přísně? Protože vědí, co dělat, ale nečiní tak. Vysmívají se Bohu do tváře a říkají mu: „No tak dědo, neber to s těmi svými příkazy tak moc vážně!“ A proto nestačí jen odevzdat svůj život Pánu Ježíši, dostat od něj odpuštění vin a přijmout zacelení toho, co je rozbité. Je třeba též Letnic. Je třeba Duchu Svätého, který dá své zákony do našich myslí a napíše nám je na srdce.

Tehdy Duch Svätý začal váť a těla povstala. Ta uzdravená těla, ty uzdravené životy. Lazar vylez mocí oběti Pána Ježíše Krista. I dnes mohou Lazari ožít, vylézt z hrobů a žít k Boží Slávě. Když Duch Svätý zafouká, naplní náš život až po okraj. Od čtyř větrů, tedy ze všech stran a vzkříšená těla vstávají. Muži a ženy se dávají do boje. Nepovstala totiž Duchem svätým jen scelená těla. Povstalo VOJSKO. Tedy bojovníci, které Boží Slovo-PJK vyprostilo z otroctví hříchu a Duch Boží naplnil. S kým bojují? S mocí temnosti! Proti hříchu jak u sebe, tak i kolem sebe. Jsou to Boží bojovníci, kteří bojují za právo a spravedlnost. Stojí vždy proti zlobě a nenávisti. Milují pravdu a nenávidí lež. Ujmají se práv sirotků a všech utlačených. Není jim zatěžko dát i svůj vlastní život pro dobro a lásku podle Boží vůle. Amen